

A FAIR PLAY EREJE

KONFERENCIA

2014. MÁRCIUS 28.

ABSZTRAKTFÜZET

SEMMELWEIS EGYETEM
TESTNEVELÉSI ÉS SPORTTUDOMÁNYI KAR

BUDAPEST

Ádám Lilla Zsófia

projektmenedzser
Nemzetközi Fair Play Bizottság
Ifjúsági Olimpiai Oktatási Projekt

A fair play az Ifjúsági Olimpián

Mi is valójában a fair play? Hogyan lehet megragadni a lényegét egy olyan összetett fogalomnak, amely a sport esszenciáját képezi? Ha pedig sikerül azonosítani ennek a szép elvnek, jelenségnek, magatartásformának az alkotóelemeit, hogyan lehet átültetni a gyakorlatba, s úgy bemutatni, hogy a modern kor 15-18 éves fiatal generációja is azonosulni tudjon a szellemiségével? Erről szól a Nemzetközi Fair Play Bizottság (CIFP) Oktatási Programja, amelyet a Nemzetközi Olimpiai Bizottság (IOC) által életre hívott Ifjúsági Olimpiai Játékokra fejlesztett ki és mutatott be. A CIFP 2010, azaz a legelső szingapúri ifjúsági ötkarikás versenyek megrendezése óta szerepel a hivatalos Kulturális és Oktatási Programban. A Nemzetközi Fair Play Bizottság érdekes, tartalmát és formáját tekintve is színes, interaktív játékokat tartalmazó program keretében mutatja be a fair play hőseit, izgalmas történeteit, hogy így ösztönözze erkölcsös magatartásra a fiatalokat a sportpályán és azon kívül egyaránt.

Deregán Gábor

marketing és kommunikációs igazgató
Nemzetközi Fair Play Bizottság

Hogyan adható át a fair szellemiség a fiatal nemzedéknek?

Az előadás rávilágít a Magyar és a Nemzetközi Fair Play Bizottság feladataira. Egyik ilyen terület a fiatalság megismertetése a Fair Play eszméjével. Korosztályonkénti megközelítést alkalmazok, egyszerű példákat hozok. Az előadás második felében bemutatok néhány már megvalósult projektet. Hangsúlyosan vázolom a jövőbeli célokat, feladatokat - konkrét példákkal. Használható ötleteket, módszereket mutatok be.

Dóczi Tamás

egyetemi adjunktus
SE TSK Budapest

Sport és fair play kérdései a hátrányos helyzetűek körében

Az utóbbi évtizedekben a sport lehetséges társadalmi és nevelési szerepeit a kutatók és a döntéshozók is egyre szélesebb megközelítésben értelmezik és egyre több társadalmi probléma megoldásához „hívják segítségül” a sportot. E kezdeményezések esetében fontos kiindulópont, hogy a sport alapértéke a fair play, e szellemiség elsajátítása pedig komoly nevelésbeli hozzáadott értéket

jelenthet a fiatalok számára, és ezen keresztül a társadalmi integrációhoz, a felzárkózáshoz is hozzájárulhat. Érdekes kérdés ugyanakkor, hogy hogyan látják a sport nevelési funkcióját, kiemelkedésben játszott szerepét és a sportbeli erőszak mértékét a hátrányos helyzetű csoportok, akiknek sporthoz való hozzáférése különböző tényezők miatt korlátozott, illetve hogy a sportolók és nem sportolók között van-e különbség ebben a tekintetben. A kutatási kérdések megválaszolásához egy, a hátrányos helyzetű lakosság körében végzett survey-vizsgálat (N=500) eredményei kerülnek bemutatásra.

Farkas Péter

egyetemi docens
SE TSK Budapest

A fair play társadalmi megítélése Magyarországon

A Nemzetközi Fair Play Bizottság felkérésére a Bellresearch piackutató cég közreműködésével országos reprezentatív felmérést végeztünk a fair play magyarországi megítéléséről 2012-ben. Ebben a kutatásban, többek között, a következő kérdésekről kérdeztük az emberek véleményét: Mi jut eszébe arról, hogy fair play? Mást jelent-e a fair play a sportban, mint a mindennapi életben? A szabályok megkerülése hoz-e hasznot a mai világban? Mely sportágban érvényesül leginkább a fair play szellemiség, illetve melyikben legkevésbé? Fontos lenne-e a társadalom számára, hogy a fair play eszmeiség megjelenjen az oktatásban és a nevelésben? Melyik európai országokban a legfejlettebb szerintük a fair play szellemisége? Milyen jellegű sikerekre a legbüszkébbek a magyar emberek általában? Ennyire átfogó kutatás sem előtte, sem azóta nem vizsgálta a magyar társadalom fair play iránti vélekedését, és tulajdonképpen az erről történő gondolkodás indította el a TF Társadalomtudományi Tanszék munkatársait a kérdéskör több tudományterületet is bevonó vizsgálatára, aminek egyik eredménye ez a konferencia is.

Gál Andrea

egyetemi docens
SE TSK Budapest

Kétséges nem – kétséges fair play

Nők sportja és férfiak sportja. A modern sport e két területe hosszú évtizedeken keresztül evidenciaként különült el egymástól a nemek binárisnak definiált jellege miatt. A 20. század fejlett orvostudománya azonban nemcsak felismerte, hogy létezhet a kromoszómahibából eredő kétneműség, hanem lehetővé teszi a transzszexuális, vagyis a biológiai nemétől eltérő identitással rendelkező egyének számára nemük megváltoztatását. Ebben az esetben férfiból nőt, vagy éppen nőből férfit „alakítanak ki” operáció, illetve hormonkezelés segítségével. A nem alakulásának zavarait a tágabb és szűkebb szociális környezet különbözőképpen tolerálhatja, de az ilyen problémával küzdő egyének jellemzően megbélyegzéssel, valamilyen típusú megkülönböztetéssel, súlyosabb esetekben társadalmi kirekesztéssel szembesülnek. A sport világot sem kerülte el ez a probléma, sőt, egyre szaporodtak azok az esetek, amikor a sportolók neme miatt robbantak ki viták. 2004-ben a

Nemzetközi Olimpiai Bizottság elérkezettnek látta az időt, hogy szabályozást hozzon a transzszexuális sportolók olimpiai szereplésének kérdésében, melynek értelmében szakértőknek kell megállapítani az igazoltan legalább kétéves hormonkezelésen átesett versenyzők új nemét. A döntést nem mindenki fogadta megértéssel, a férfiből nővé változott sportolók női versenyeken való részvételét ma is többen igazságtalannak, vagy egyenesen tisztességtelennek ítélik meg. Az előadás során a szerző a fair play szemszögéből elemzi a jelenséget, felsorakoztatva tényeket és véleményeket a vitás kérdéskörrel kapcsolatban.

Géczi Gábor

egyetemi docens

Bognár József

egyetemi docens

Révész László

egyetemi adjunktus

Benczenleitner Ottó

egyetemi adjunktus

SE TSK Budapest

Fair play a sportolóval és a szülővel szemben

A magyar sport életében jelentős változások zajlanak, amely a hazai sportélet megújításának zálogaként is értelmezhetünk. A sportba belépő fiatalok és szüleik tájékoztatása a sporttal, a választott sportággal kapcsolatban kiemelt fontosságú feladat (CS4L, 2012). Ebben komoly segítséget nyújt a hosszú távú sportolói fejlesztő program (LTAD - Balyi, 2003), amely minden korosztályban világos célokat és fejlesztési elveket fogalmaz meg az érintettek felé. Az elmélet gyakorlatorientált, magába integrálja az edzés, a versenyzés és a regeneráció programját a biológiai életkor változásainak figyelembe vételével. Versenyzőkre fókuszál, edzőknek és a szülőknek, bírónak segítséget nyújt a teljes folyamat megértésében. A szülők és a sportolók teljes körű informálása nagyon sokat segíthet az élsport okozta érzelmi károk enyhítésében, illetve a sportolók elfogadásában a saját szüleik által.

Gombocz János

Professor emeritus

SE TSK Budapest

A tisztességes játékra nevelés néhány pedagógiai problémája

A professzionális nevelés mindennapi gyakorlatában különös feladat elé állítja az edukátort a személyiség erkölcsi fejlesztése. A nevelésnek ebben a feladatkörében igen nehéz értékelhető támpontokat találni a munka eredményességére vonatkozóan. Nem csupán az iskolában tevékenykedő tanár szenved el ezt a támponthiányt, a sportpálya nevelője, az edző is azt tapasztalja, hogy erkölcsi nevelői hivatásában alig-alig kap megbízható visszajelzést munkájáról, erőfeszítéseiről. Pedig az eredményesség megbízható mutatói nélkül előre haladni a pedagógiai munkában sem

könnyű. Különösen nehéz a tájékozódás a sportbeli erkölcs legjellemzőbb értékkörében, a fair-playre nevelésben. Ritkán és kevés sportolónak adatik meg ugyanis a fair play szellemének megfelelő hősies helytállás lehetősége, azaz a cselekvésbe ágyazottan megjelelő, látható neveltség. A sportolók nagy többsége nem tudja megmutatni, hogy benne miképpen alakulnak a tisztességes játékkal kapcsolatos érzelmek, gondolatok, milyen fokon áll az ebbéli tettekre készség. Ennek az alapvető problémának a láttatásán túl a szerző néhány módszertani problémát is megfogalmaz előadásában.

Hajdúné Tölgyesi Lídia

etikapedagógus
Magyar Sportetikai Társaság

Tanítható-e a fair play?

A *fair play*, a tiszta eszközökkel való küzdelem eszmeisége a sporttársadalom íratlan szabályainak alapvető értékmérő eleme. A sportszerűség szellemi üzenete, hogy a sportoló önmagáért érték, miáltal sportemberi minőségében a cselekvésének (praxisz) értékjellege van, amely felelősséggel jár. Ebből a szempontból szemlélve a sportoló jelleme és magatartása példa, minden megnyilvánulásában. Magyar sportolóként, többek között, Gyurta Dániel képviselte az egész világ előtt hitelt érdemlően a fair play szellemiségének szép és követendő példáját, amikor olimpiai győzelmét belső indíttatásból a célba érkezése után azonnal „megosztotta” halott barátja és sportbéli ellenfele emlékével. Nemes cselekedet volt, ugyanakkor felvetődik a kérdés: elvárható magatartásszintre emelhető-e a fair play eszmeisége? Pierre de Coubertein báró szerint „a sport erőteljes izomgyakorlatoknak az akaratlan és megszokáson alapuló kultusza, mely a fokozatos eredmények vágyából ered és a kockázatig is elmeleg.” Felvetődik a kérdés azonban, hogy az eredményes versengést szem előtt tartva az önértékelés és az önfeláldozás miként viszonyul az önmegvalósítás és a kísértés létszerűségéhez? Elvárható-e a tiszta eszközökkel való küzdelem a sportéletben, ahol a győzelemért folytatott „harcban”, az elismerés kivívásáért egymás legyőzése a cél? Vajon a sportéletben a fair play állandósult jelenléte nem csupán ideológia-e? Remélhetőleg, nem. A sportélet etikája és a sportoló erkölcsisége üzenet a világ számára: kitartó munkával, becsületes helytállással és tiszta módszerekkel válik moralitásában értékke az Ember.

Hegedűs Zoltán

tájfutó edző, volt szövetségi kapitány
OSC

Fair play történetek

Világ bajnoki esélyesek segítettek sérült társuknak

2009. augusztus 23-án a hazánkban rendezett Tájfutó Világ bajnokságon 3 sportember megmutatta a világnak, hogy az ellenfelek és a sport szellemiségének tisztelete mit is jelent.

A felnőtt VB váltóversenyében a 3. azaz utolsó futók küzdelme során, a sorozatos pozícióváltások közben, a pálya felén túl, kiélezett küzdelemben, az éppen élen álló svéd versenyző megsérült, egy száraz ág fúródott 12 cm mélyen a lábába. A közvetlenül mögötte futó két versenyző és a később érkező harmadik, rögtön megálltak segíteni. Megszervezték a mentést az erdő közepéről, egyikük elment segítségért, a másik kettő levetett ruhával bekötözte a sérültet és levitték az országútra. A sérült és a segítők mind világ bajnokok és helyezettek egyéni és váltószámokban, illetve volt, akinek ez csak a későbbi években sikerült. Ott és akkor egyiknek sem, hanem megmutatták nekünk a fair play erejét. A 2009. évi *Act of Fair Play* díjat ők kapták a nemzetközi Fair Play Bizottságtól.

Hideg Gabriella

PhD hallgató
PTE BTK Oktatás és Társadalom
Neveléstudományi Doktori Iskola, Pécs

Prisztóka Gyöngyvér

egyetemi docens, tanszékvezető
PTE TTK Sporttudományi és
Testnevelési Intézet, Pécs

A fair play jelentéstartalma – kenyai minta alapján

A XXI. századra a sport és a sporteredmények új dimenzióba kerültek. Egy-egy sportág jelenét és jövőjét egyre inkább az határozza meg, hogy mennyire eladható, mennyire közvetíthető, mennyire tud alkalmazkodni a „szórakoztató ipar” elvárásaihoz. Eredeti értékei (becsületesség, a szabályok mentén és megtartásával zajló küzdelem, a tisztelet és önzetlenség, stb.) az élsport vonatkozásában egyre inkább elhomályosodnak, elveszni látszanak. A győzelem és a pénz összekapcsolódott, a pénzért való harc sző át mindent, amely maga után vonja a sportszerűtlen eszközök (csalás, bunda, dopping) egyre gyakoribb megjelenését. Ha ez a tendencia egyre inkább elfogadottabbá és nyíltabbá válik, visszafordíthatatlan károkat okoz egyrészt magában a sportban, másrészt – mintaként szolgálva - a felnövekvő generáció erkölcsi felfogásában. Vizsgálatunkban arra keressük a választ, hogy a miénktől jelentősen különböző szocio-kulturális környezetben élők milyen fogalmi ismeretekkel, attitűddel rendelkeznek a sportszerűség viszonylatában, hogyan vélekednek a sport értékeiről.

Kassay Lili

egyetemi tanársegéd

Géczi Gábor

egyetemi docens

SE TSK Budapest

Verseny és együttműködés az európai hivatásos klublabdarúgásban

Az európai labdarúgás, csakúgy, mint a többi csapatsport, attól a pillanattól kezdve nem nélkülözi az üzleti elemeket, amikor az első belépőjegyet értékesítették. Az üzleti motiváció azonban mindaddig nem volt meghatározó a klubok működésében, míg nem váltak szórakoztatóipari szereplővé – az élő sportközvetítéseknek köszönhetően (Kassay). A közösségi identitás tükröződése mellé hasonló erejű tényezővé léptek elő az üzleti motivációk és gazdasági szempontok. A csapatsportok közösségformáló ereje a verseny eredményének kiszámíthatatlanságában (is) rejtőzik. Ez a kiszámíthatatlanság pedig az azonos játékerőjű csapatok küzdelméből fakad – mindaddig, míg nem nagyságrendekkel különböznek a pénzügyi lehetőségeik a játékos-fizetések biztosítására. A versenyegyensúly biztosítása kulcskérdés a sportág üzletileg is fenntartható pályára tereléséhez, hisz a pályán elvárt éles sportszakmai versenyt a bajnokság szereplői közötti szoros együttműködés kell kiegészítse a pályán kívüli üzleti életben. Az európai hivatásos labdarúgás üzleti modelljében számos olyan elem működik – az UEFA 2011-től érvényes Financial Fair Play Rules szabályozása még nem általános hatású –, melyek fenntartják az egyenlőtlen versenyfeltételeket, a versenyegyensúly ellen hatva. 732 európai első osztályú klub negyede (22%) a bevételének ötödét meghaladó veszteséget termel – adósságok görgetésével, tulajdonosi pótbefizetésekkel vagy épp közösségi pénzeket keresztül igyekezve a működését biztosítani – csupán minden második klub tud legalább nullszaldós lenni (UEFA). Ugyanakkor a pályán mindegyik győzni akar...

Kenéz László

egyetemi adjunktus

SE TSK Budapest

A győzelem látszata és valósága

A fair play nem a győzelemről szól, ezért sokan önkéntelenül a vereséghez kötik. A tiszta játék azonban független mind a győzelemtől, mind pedig a vereségtől, mert nem a versengés eredménye, hanem kizárólag a versengés módja felől értelmezhető fogalom. Miért olyan nehéz tehát megszabadulni attól a hamis dilemmától, amely látszólag választás elé kényszeríti a versenyzőt: fair play vagy győzelem? Előadásomban a győzelem fogalmát elemzem. Célom, hogy megmutassam, a győzelem mint olyan valójában *nem létezik* a fair play nélkül. A győzelem *látszata* persze valóságként hat, éppen úgy, miként a hazugság is magára öltheti az igazság köntösét. Pontosan tudjuk azonban, hogy a hazugság hazugság, nem pedig igazság, akármilyen vonzó külsőt ölt is, s éppen így van ez a győzelem esetén is. A csalással szerzett győzelem nem győzelem. Elemzésemben a látszat és valóság metafizikai fogalompárja mellett ismeretelméleti és etikai fogalmakat is mozgósítok annak érdekében, hogy megmutassam, a fair play nem függ a győzelemtől, ám a győzelem nem függetleníthető a fair playtől, s nélküle csak illúzió, nem valóság.

Kertész István

professor emeritus
Eszterházy Károly Főiskola, Eger

Fair play és politika Olümpiában

A fair play normái Olümpia sportversenyein is érvényesültek a rendezők szándékai szerint. Aggályos pontossággal alkották meg a versenyszabályokat; a sportolók, edzőik és a versenybírák esküt tettek a tisztesség betartására; a bírakat alaposan kiképezték, és tevékenységüket az Olümpiai Tanács ellenőrizte; az esélyegyenlőség biztosítása érdekében egy hónappal a játékok megkezdése előtt kötelező közös felkészülést szerveztek az atlétáknak; végül azokat a sportolókat, akik vétettek a tisztesség ellen, súlyosan megbüntették. Olykor azonban a fair play szabályait aktuális politikai érdekek felülírták. Ez történt Kr. e. 396-ban, amikor a minden bizonnyal másodikként befutó éliszi (vagyis hazai versenyző) Eupolemosznak ítélték a stadionfutás koszorúját, és Kr. e. 332-ben, amikor az athéni pentathlosz, Kallipposz megvesztegette vetélytársait, de Athén szolidaritást vállalt a vétkessel. Az előbbi eset háttérében Spárta Élisz kárára történt hatalmi terjeszkedése, utóbbiban pedig a makedón hegemonia nyomásával szembeni ellenállás szorította háttérbe a fair play tiszteletben tartását.

Németh Petra

MSc hallgató
Debreceni Egyetem

A felsőoktatás és felnőttképzés nyújtotta fair play. Ép és para versenysportolók tapasztalatai

Kutatásom során öt ép és négy para versenysportolóval készítettem interjút, melyekben kitértem a felsőoktatásban / felnőttképzésben eltöltött évek tapasztalataira, az intézmény adta lehetőségekre, hiányosságaira, későbbi pályaválasztási motivációkra, valamint a sport, a tanulás és a munka összeegyeztethetőségére. Emellett összehasonlítottam a para és ép versenysportolók lehetőségeit, időbeosztását és feladatait, amivel nap, mint nap meg kell küzdeniük, hogy mind szellemi, mind pedig fizikai téren a maximumot tudják nyújtani. Az eredményeket tekintve megdöbbentő, hogy a para sportolók körében mennyire nehéz elismertséghez, hírnévhez, különféle juttatásokhoz jutni, ellentétben az ép versenysportolókkal, mégis nekik sikerül időbeosztásukat úgy kialakítani, hogy akár dolgozzanak, tanuljanak és sportoljanak is egy időben, valamint rávilágít, hogy a sport milyen fontos erkölcsi értékeket is közvetít.

Pankár Tibor

sportszakpszichológus
Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetsége

A fair play nyomában

Aki emberekkel, emberek képzésével foglalkozik, tisztában van vele, hogy néha a jól körülhatárolt elméletek, vagy a legegyszerűbb mozdulatok megtanítása is nagy erőfeszítést igényel. Pedig ilyen esetekben az ismeretátadás tárgya egyértelműen beazonosítható, a folyamat lépései ismertek és jól követhetőek. Sokkal összetettebb a helyzet akkor, amikor egy olyan, nehezen megfogható jelenség, gondolkodásmód átadásáról, tettenéréséről beszélünk, mint amilyen a sortszerűség, a fair szellemiség. Hogyan alakul ki a sportszerű gondolkodásmód? Mikor, milyen hatások befolyásolhatják a folyamatot? Kik lehetnek kulcsszereplők ezekben a helyzetekben? Mindezek fontos szempontok kell, hogy legyenek az utánpótláskorú sportolókkal foglalkozó szakemberek számára. Az előadás ezen kérdésekre keresi a választ, támaszkodva az előadó sportolói tapasztalataira ugyanúgy, mint a sport területén dolgozó támogató szakemberként gyűjtött ismereteire.

Szabó Lajos

igazgató
Magyar Olimpiai és Sportmúzeum, Budapest

A fair play eszméje a Magyar Olimpiai és Sportmúzeum munkájában egy magyar-román labdarúgó kiállítás példáján

A Magyar Olimpiai és Sportmúzeum hosszú idő óta tudatosan törekszik a Fair Play eszméjének bemutatására, népszerűsítésére. Ennek során a fair playt mint pozitív, követendő példát hangsúlyozottan mutatja be munkája során és önálló kiállítást is szentelt a témának. Ez az egyedülálló bemutató az Európai Unió és az UNESCO Nemzetközi Fair Play Bizottsága vándorkiállításaihoz kapcsolódva irányította rá a figyelmet az utóbbi testület magyar díjazottjainak életére és tetteire, ezzel is példaképpül állítva őket a felnövekvő ifjúság elé. Intézményünket az elmúlt évben a legnehezebb kihívás elé az a kiállítás állította, amely a budapesti zártkapus magyar-román vb selejtező mérkőzéshez kapcsolódva *Történelem a pályán* címmel ölelte fel a két ország válogatott meccseinek történetét. A téma feldolgozása köztudottan bonyolult és érzékeny feladat a két nemzet konfliktusokkal terhelt története, a román válogatottban szereplő magyarok nagy száma, a nacionalizmustól sem mentes szurkolók viselkedése, a sportversenyek során az időben változó erőviszonyok miatt – hogy csak a legfontosabbakat említsük. Egy magyarul is jól beszélő román újságíró bevonásával sikerült kiegyensúlyozni a kiállítás forrásait, a magyar és román sajtó írásait, a fellelhető képanyagot. A kiállítás legnagyobb erényének azt tekintjük, hogy a sportszerű és nemes versengést állítottuk a párviadal középpontjába, és igyekeztünk háttérbe szorítani minden olyan negatív eseményt, ami ennek ellent mond. A kiállítás sikere visszaigazolta törekvésünket. Budapest és Bukarest mellett további négy (nem csak erdélyi) romániai helyszínen mutattuk be, a média mindenhol a szándékaink szerinti pozitívumokat emelte ki a történetből, elszakadva a mindennapokat időnként terhelő eseményektől.

Vermes Katalin

egyetemi docens
SE TSK Budapest

A fair play eszmény ellentmondásai: úri passzió vagy demokrácia-modell?

A modern fair play eszmény a demokratikus versengés ideáltipikus modellje. Nem csak esélyegyenlőséget, de maximális versengést is teremt: hisz a versengés mindig a hasonlóak közt a legerősebb. Ezzel együtt arisztokratikus vonásokat is hordoz: történetileg a gentleman amatőrök értékvilágához kötődik. A sport demokratizálódása a társadalmi fair play kifejeződése, mégis, tragikus ellentmondásokkal terhes. Míg a gentleman megengedhette magának, hogy anyagi juttatás nélkül hódoljon a versenysportnak, s fair = szép, elegáns módon a játék kedvéért játsszon, az alulról jövő társadalmi rétegek kénytelenek lehetnek a versenysportot a létért való küzdelemre, kitörésre is használni. Renson szerint tudomásul kell venni, hogy a profi sportolók esetében a sport immár nem játék, hanem szórakoztatóipari munka, üzlet: a fair play az ő esetükben nem szép, öncélú játékot jelent, hanem a szórakoztatóipari munkajogi szabályozást. Az előadás vitatja Renson álláspontját, s Rawls igazságosság-elmélete alapján amellettt érvel, hogy a fair play történetében felbukkanó ellentmondásból nem az eredeti fair play eszmény leszűkítése következik, hanem egy nagyobb léptékű társadalmi fair play követelménye.

Zilinyi Zsombor

MSc hallgató
SE TSK Budapest

Szabályozás és fair play a száguldó cirkuszban

A Forma-1 a világ egyik legnépszerűbb sportja, nézők milliói követik figyelemmel a televíziókon keresztül és a helyszínen egyaránt. Az F1 technológiai innovációjának köszönhetően számos forradalmi újítás került át a közúti forgalomra szánt autókra, illetve az utóbbi években a környezetszennyezés mértékét is sikerült kordában tartani. Hasznos hozadéka mellett ugyanakkor a száguldó cirkusz megítélése kétes, hiszen sajnos számos halálos baleset következett be a versenyeken, valamint a kikapuk kihasználása miatt a fair play szellemiségének (vélt vagy valós) megsértése is csorbítja a sportág hírnevét. Előadásomban azokra a töréspontokra szeretnék rávilágítani, melyek a tiszta, sportszerű küzdelem nemes eszméjét vonják kétségbe, illetve azokat a kiváló momentumokat emelném ki, amik szilárdítják a fair playt. Az 1947-ben megalakult FIA a sportág legfőbb szabályalkotó és döntéshozó szerve, mely minden évben nagy kihívások elé állítja a csapatokat. A milliós nagyságrendű jogdíjak mellett, a csapatok versenyképességük érdekében rengeteg pénzt költenek a versenyautók fejlesztésére. Gyakorlatilag a mai viszonyok között a legismertebb autómárkák versenyzéséről (Mercedes, Ferrari, McLaren, Renault) beszélünk, amikor a Formula-1-et vesszük górcső alá. A legfőbb cél évről-évre a bizonytalan kimenet biztosítása lett, kérdés, hogy a mostani bajnokság mennyire segíti elő a fair playt, a tiszta küzdelmet a csapatok között, esetleg nincs-e túlszabályozva a rendszer a kreativitás és fejlődés rovására. Előadásomban a sporttörténeti, sportgazdasági és sportmenedzsment szempontokat szeretném elsősorban kiemelni a Formula-1 és a fair play összefüggésében, valamint rá szeretnék világítani a felmerülő problémákra, és annak lehetséges megoldási javaslatokra.